

Ще рече, попъ Якимъ овдовѣлъ въ 1807 г. Въ 1817 г., на заглавния листъ на третата си книга — **Мытарства**, той вече се издава за монахъ. Хаджия т. е. поклонникъ на Божи гробъ той е билъ по-рано, преди 1814 г. Въ 1819 г. Хаджи Якимъ е йеромонахъ, както това се отбелязва въ заглавния листъ на петата му книга — **Различна пошчителна наставленіѧ**. Кога следъ това се поминалъ, не можахъ да узная. На единъ отъ семейнитѣ поменици на Якимовия родъ е писано „Иоакимъ иерея поклоникъ“, а следъ неговото име следватъ имена на други покойници роднини. Гробътъ му се намиралъ въ старитѣ „Варошки гробища“ въ Паланка. Преди да се съгради паланешката църква Св. Димитъръ въ 1833 г., надъ гроба на Хаджи Якима се извършвали духовни треби. Гробътъ се нахождалъ на видно мѣсто, издигнатъ по-високо отъ другитѣ гробове и покритъ съ голѣма каменна плоча. Следъ руско-турската война, 1877—78 г., близо до гробищата били заселени турски мохаджири, които повредили гроба и го изравнили съ земята.

Попъ Давидъ, синътъ на Хаджи Якима, много се трудилъ за съграждането и разхубавяването на църквата. Той си позволилъ по-късно, въпреки опредѣленитѣ отъ турскитѣ власти размѣри, да направи църквата още по-широка. За това попъ Давидъ билъ закаранъ въ Скопје и осъденъ на смъртъ. Той билъ покаченъ на бесилка, но сваленъ по застъпничество на турци приятели. Но Давидъ не могълъ да понесе грозната случка и се умопобъркалъ. Живѣлъ още две години следъ това. Той билъ погребанъ въ притвора на сжщата църква. Надъ гроба му е сложена мряморна плоча, 1·90 на 80 см., съ следния надписъ:

† 1844 †

Помені Господі дѣшъ рабѣ своіхъ Давіттъ іер(е)і ікономѣ хаці попъ Іоакимовичъ родомъ ѿ Паланка перві тѣторъ се і . . . ве стѣмѣ Дімітрі прѣстави се декемврѣѧ ѧг денѣ. . . . вкт (следватъ три реда заличени).

Надѣсно на стената въ притвора, до входната врата на храма, се намира ликътъ на попъ Давида, възобновенъ къмъ 1900 г. Надписъ: **Давідъ іерѣа ктїторъ храма сегѣ**.